

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Gaffelen

Citation: Wessel, Johan Herman: "Gaffelen", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 46. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid63745/facsimile.pdf> (tilgået 09. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

GAFFELEN.

Jeg synger om, dog nej; jeg lige frem fortæller,
Saa ganske ligefrem gnaer jeg just ikke beller,
Et Svinke-Årsinde jeg giver mig iblandt,
Og er det ikke smukt, saa er det ganske sandt.
Nu, jeg fortæller da om Mand og om Mandinde,
Som havde ved et Ord stor Lykke kundet Ande,
Om gronne Sebekau, som stolt Guderlik,
Om Gaffelen, som kom, og Gaffelen, som gik.

Eringang, men det er skeen for lange lange siden,
Og var jeg den Gang til, staar var jeg ganske lidén,
Eringang Mercurius og Jupiter falds paa,
For en Forandrings Skyld og Tanzer ar forslaae,
At forstige sig en Lysteour ned til Jordem,
Hvor Majestæterns fundt alting saa i Orden,
At Jupiter til sidst bred ud i disse Ord:
„My. Pope har sagt sandt: der er den bedste Jord.“
Han sagde vistnok mere, men til den største Skade
For Læseren, for mig, for Jordens Overhale,
Er denne lidén Stump deraf kun blevet glemmt,
Og der fornemste var maaskee, hvad man har glomt.

Men jeg si glemme maa, hvad jeg har meer ar sige:
„Her,“ sagde Jupiter, »jeg gider ikke stige
Staaet til Olymp igien; vil du Mercurius.
(Thi alle Guderne er for det meste Druus)
„Vil du, saa gaar vi ind i næste Bonde-Hytte,
Men forud vor Gestalt med Menneskers ombytte.
Hvem vead? vi der maaskee kan gode Leier faze.“
Mercurius, som godt al Galakeb lids mase,

Paa Øieblikket sig forsvor fra Gud til Fader,
(Han aldrig lade ken den skækkelige Banden)
At dette Indhald var mere end guddommeligt.
De ind i Hytten kom, fandt altting farveligt;
De Mand og Kone saa mod Ellaskeer spise,
Og bade, at de dem den Godhed vilde vise,
At give dem omsonst en Skeefuld Seockeyal.
»Ja sætter Jer godt Folk, og langer til vor Staal,«
Var Mandens Ord, og hun bejaede med Lader,
Hun fattig var paa Ord, den fromme Husets Fader.

Mercurius, som var til bedre Fede vant,
Slet ingen Appetit til Sebekaaen fandt;
Thi yttred' han paa Fransk, som Husets Folk ei kunde,
Til Jupiter derom sin Mening dømmede:
Ces choux-là sont d'un goût à me faire vomir,
Et je ne conçois pas, qu'on s'en puisse nourrir.
Oui, sagde Jupiter, auprès de l'Ambroisie
Ces choux sont bien mauvais; pour la cérémonie
Il faut pourtant, mon fils, en manger quelque peu.
Mais à propos, comment récompenser en Dieu
De ces honnêtes gens la docee bienveillance?
Si ces donneurs des choux méritent récompense,
Saa svazde Mennu: que leurs propres souhaits
Déterminent d'abord ces généreux biensfaits!*)

Mercurius Raad behagede hans Fader,
Thi blev han silen ved: »Ved I vel hvem I mader?«
»Nei,« svarte Konen ham, »desuden,« sagde han,
»Saa mader vi jer ei, vi jo bespiser kun,
I skulde ikke nys saa meget talk det Franske,
Saa havde I misseet nu bedre vidst det Danske.«
Thi mens de talte Fransk, faldt Tiden Konen lang,
Og Vreden gjorde nu, hun Tungen fix paa Gang.
Da Jupiter fornem, hun havde Ret i noget,
Og at han virkelig begået en Fejl mod Sproget,

*) Paa Dansk (af P. L. Møller):

Den Kaael en Smag jo har fast som et VomfEv.
Jeg seer ic, hvor ved den man holde kan af Liv.
Ja, sagde Jupiter, i Gudesappens Sted
Er Kaaelen vistnok døt; — for en Velanstendighed,
Min Son, af denne Kaael dog lidt nao nyle was.
Men spropos, hvad skal i Hest jeg hitte pas,
For disse brave Folk at leone med Honneur?
Hvis allers anden Kaael fortvenger en Bouzeum,
Saa sværde Knæuse; du kan jo spørge dem,
Og nædest lade dem paa Græske kommen frem.

Saa blev han ikke vred, men svart med en Smil:
»Min Pute, dael mig til i mere hoflig Stil.
I altsaa viste maae, I har bespiæt, Madame,
Besplist og misdet er dog mestendeels det samme,
I har bespiæt en Gud i ham, og en i mig,
Og, til Bevitt derpaas, laed i min Kortsel-Flig,
Der kan I, om I vil, sa Torden-Kile^{*)} hitte;
Thi jeg er Jupiter, og denne lille bitte,
Held han havde ei sin Guddom skuldt saa vel,
I skulde see paa ham to Vinger for hver Hæl;
Han er Mercurius. Nu veed I, hvem vi ere;
I ogsaa vide maae, vi Godhed for jer bare.
For jer Velvillighed mod mig og mod min Søn,
For jeres Sæbekaaal, bestemmer selv jer Lau!
Hvorom I vil, I nu kan tronde Ønster glære,
Og Jupiter vil staa i hvert Ønster fyldergjærc.
»Oja sagde Konen da, ogid vi maa Gaffel faae
Til vor umage Knive — der stræv en Gaffel læs,
Og Kniven Magc fik. »Hvad, er du reent forbundet?
Og, naar du Valpet har, dig ønsker intet andet?
Var Mandens Ord, saa gik, at Gaffelen dig saaL
Din Tøsel i din Livs — Det skeede, som han bad.
Der stod da baade Mand og Kone i en Maade,
De sig udhede maae den — ach, den sidste Naude,
At Gaffelen igjen tilbage maatte gaae.
Den gik; og Guderne, de gjorde ligessa.

HERREMANDEN.

En Herremand sov engang hen;
Og saa skal alle Herremænd,
Hvor gjerne da end leve villa.
Og det er ilde,
At det, naar man endnu ei vilde.

Den Herremand, jeg synger om,
Did, Stukkel! efter Duden kom,
Hvor ingen frøs, skient alle vilde.
Og det er ilde,
At ikke fryse, naar man vilde.

^{*)} Torden-Kile, Lynstræde.